

По-малкото ангелче се обади:

— То е у батювата торбичка, ама дѣдо Господь ни поржча никому да не го показваме.

— Защо не отивате въ село, ами сте спрѣли насрѣдъ пжтя? — попита Пенчо.

— Измрѣзнаха ни крилетѣ и паднахме въ снѣга, — обади се по-голѣмото.

— Ами сега?

— Ще умремъ отъ студъ.

— Нѣма да умрете, — каза Пенчо, — почакайте мъничко.

И като разрови снѣга, той накрѣши сухи клончета, извади дѣдовото си огниво и накладе голѣмъ огънь. Дветѣ ангелчета седнаха до огъня и протегнаха ржце да ги напекатъ.

Вилицата още по-силно забуча.

Тритѣ дечица си приказваха до огъня и не видѣха кога снѣга затрупа пжтя. Нѣмаше вече пжть. Като се напеккоха хубаво, ангелчетата скочиха:

— Хайде!

Пенчо бутна биволитѣ. Ала нали нѣмаше пжть, тѣ не знаеха накѣде е селото.

Тогава едното ангелче хвъркна къмъ небето и слѣзе съ една звезда въ дѣсната ржка. Свѣтна снѣгътъ наоколо, а биволитѣ трепнаха.

Ангелчето съ звездата трѣгна напредъ, биволитѣ потеглиха подире му, а на шейната се сгушиха Пенчо и по-малкото ангелче. До село имъ свѣти звездата. Щомъ влѣзоха въ село и залаеха кучетата, тя угасна.

Когато нарѣшкаха огънь съ крушовия пѣнъ, Пенчо разправи на дѣда си за ангелчетата, а дѣдо му не вѣрваше.

Ала на другия день Ваню трѣгна оздравѣлъ изъ село.

А. Каралийчевъ

